

som jeg synes en Diskussion om den Sag maa være mest pinlig for, nemlig Bjørnen selv. Jeg forstaaer ikke rigtig, at det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen og andre ærede Medlemmer er lige ved at sprække af Nysgerrighed efter at faa at vide, hvordan deres egen Pels skal anvendes, naar de selv ikke mere er i levende Live. Jeg synes, det er næsten — Svenskerne har et Begreb, som de kalder sorglystigt —, næsten et sorglystigt Skue, det er tragikomisk. Det minder mig om en Fortælling om nogle Landsby-skolebørn, der blev eksamineret eller katekiseret i den gamle bibelske Fortælling om den forlorne Søns Hjemkomst; Skolelæreren spørger: Hvem var nu den mest bedrøvede den Gang? og saa er der en Dreng, der siger — noget umiddelbart, men ikke ganske uvittigt — at det var Fedekalven. Det er rigtigt nok, i den Affære maatte Fedekalven være og havde Fedekalven absolut Grund til at være den mest bedrøvede, for det var den, der skulde slagtes. Men det interesserer altsaa i høj Grad de ærede Medlemmer, hvad der skal ske, naar deres Regeringsmagt er forbi. Jo mere de drøfter det, jo mere nysgerrige de er, og jo mere de spørger derom ved alle mulige Møder og i Pressen, des mere faar Befolkningen sikkert en levende Forvisning om, at der bliver en Hud at dele, at der bliver en Pels at anvende.

Ser vi fuldkommen nøgternt og objektivt paa Stillingen ved de kommende Valg — det vil jeg gerne være med til, og jeg tror ogsaa, jeg kan gøre det paa et godt talmæssigt Grundlag, naar man ser paa den hittidige Udvikling, hvad vort Partis ærede Finanslovdører (L. Ras-mussen) allerede har drøftet —, saa er der jo stor Sandsynlighed for, at de nuværende Regeringspartiets Folketingsflertal vil være forbi med det kommende Valg. Der behøves for Oppositionens Vedkommende kun en Stemmemfremgang og dermed ogsaa kun en Fremgang i Mandater, saafremt vi da beholder den nuværende Valglov eller faar en Valglov med samme politiske Ligelighed — og faar vi ikke det, saa beholder vi den nuværende Valglov, det er jo givet —, der behøves kun en Fremgang af 14 pCt., af en Syvendedel. Det vil sige, at f. Eks. Socialdemokratiet kun behøver at sætte sit Stemmeantal op fra de 390 000 Stemmer, vi havde ved Valget i September 1920, til 435 000 Stemmer, altsaa kun med 45 000, og en Stemmemfremgang for os ved de kommende Valg fra 390 000 til 435 000 vil ingen anse for urimelig, derom føler jeg mig ganske overbevist. Gaar de Radikale en

tilsvarende Procent frem, saa har vi Flertal i Folketinget. Saaledes er Stillingen.

Man maa nu erindre, at Socialdemokratiet i 1920 gik til Valg med nogen Splittelse i Arbejdernes egne Rækker; den var ikke saa overvældende stor, men nogen Usikkerhed og Uro og Splittelse var der. I een Lejr 6 000—7 000 Stemmer, i en anden Lejr 6 000—7 000 Stemmer. Baade til Højre — et Medlem af Rigsdagsgruppen var brudt ud — og til Venstre var der nogen Splittelse og Vaklen, og det blev ikke saa ganske faa Stemmer tilsammen. Dertil kom den Slappelse og Usikkerhed, det let giver i videre Kredse, naar der er en saadan Splittelse. Naar vi husker det og tænker paa, at i Øjeblikket er der slet ingen Splittelse, at den danske Arbejderbevægelse, det danske Socialdemokrati staar saa enigt som ikke nogen Sinde tidligere — vi havde den Gang, jeg tror det var tre saakaldte Arbejderdagblade imod os, de er nu blevet til eet lille forhutlet og hensygnende Ugeblad, saa godt staar vi i Øjeblikket —, og naar man husker, at Splittelsen er paa de andres Side — jeg vil ikke tale om Højre og Erhvervspartiet, men om Venstre og Landmandspartiet —, at nu er det de Herrer, der har faaet deres Bolschevikker, saa tror jeg, at det ingenlunde maa anses for paa Forhaand usandsynligt, at Oppositionen under disse Forhold gaar 14 pCt. frem.

Jeg maa lige nævne, at nu kommer Valgene jo først 4 Aar efter de forrige Valg, det vil sige, at der er 4 Aargange yngre Vælgere med, som ikke stemte ved noget af Valgene i 1920, og de, der sammenligner Septembervalgene 1920 med de tidligere Valg, vil jo straks se, hvilken stor Fordel netop for Oppositionen og særlig for Socialdemokratiet det er, at disse 4 nye Aargange af Vælgere kommer til. Vi har heldigvis som det gamle Parti, vi er, med over 50 Aar paa Bagen, mange Tilhængere mellem de gamle, det ligger i Sagens Natur, og jeg tror ikke, det, der er sket i de sidste Aar, har svækket Tilholdet blandt de gamle, tværtimod. Men det er givet, at et Fremskridtsparti, et radikalt og socialt Fremskridtsparti som vort, i første Linie maa regne med Ungdommen, og der kommer nu fire nye Aargange til.

Jeg indrømmer Venstre een Ting, det har een Styrke, og det er i Øjeblikket Partiets eneste Styrke; den ligger ikke i deres Sammenhold — de har jo Landmandspartiet, Splittelsesbevægelsen i deres egen Lejr —, den ligger ikke i Regeringen — tværtimod, om et Øjeblik skal jeg komme